

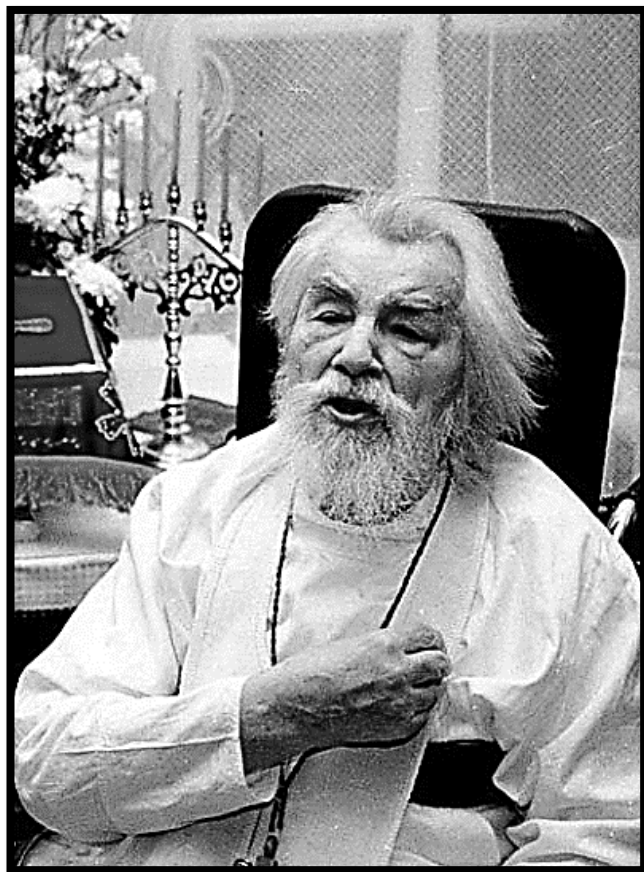

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Să nu vă obișnuiți, fraților, a umbla din loc în loc,
bătând vânturi fără de folos și rezemându-vă de umbra necuratelor păreri.*
(Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica)

Nr. 189 / 27 noiembrie 2016

**CUVIOSUL IOAN
KRESTIANKIN**

DUPĂ SCRIERILE ARHIEPISCOPULUI
DE SAN-FRANCISCO,
IOAN ȘAHOVSKI

SĂ NE OPUNEM REPEZELII DEȘERTĂCIUNII

Tragedia omului contemporan constă în faptul că el mereu se grăbește, dar se grăbește în van, fără vreun folos.

Cu energia sa, omul răstoarnă munții, zidește și dărâmă orașe întregi în termene foarte scurte. Dar dacă vom analiza minuțios energia lui și vom urmări consecințele folosirii ei, vom constata că ea nu înmulțește binele în lume. Iar ceea ce nu înmulțește binele este neroditor. Chiar și stârpirea răului este inutilă, dacă această epurare nu reprezintă o manifestare a binelui și nu aduce roadele bunătății.

Ritmul de viață al oamenilor a devenit foarte grăbit și ajunge să fie tot mai alert; toți aleargă, tuturor le este teamă că întârzie undeva, că nu mai prind pe cineva, că vor rata ceva, că nu vor face altceva. Mașinăriile se

deplasează prin aer, prin apă și pe pământ, dar nu aduc fericire umanității, ci, dimpotrivă, distrug starea bună a lucrurilor care a mai rămas pe pământ.

În lume a intrat graba, goana diabolică. Tainei acestei goane ne-o descoperă Cuvântul lui Dumnezeu, în capitolul 12 din Apocalipsă:

„Și am auzit glas mare în cer, zicând: Acum s-a făcut mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său, căci aruncat a fost pârâșul fraților noștri, cel ce îi pâra pe ei înaintea Dumnezeului nostru, ziua și noaptea. Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit sufletul lor, până la moarte. Pentru aceasta, bucurați-vă ceruri și cei ce locuiți în ele. Vai vouă, pământule și mare, fiindcă diavolul a coborât la voi având mânie mare, căci știe că timpul lui e scurt” (Apoc. 12,10-12).

Ați auzit: satana a coborât pe pământ și pe mare cu o furie nestăpânită, *„știind că mai are puțină vreme”*. Iată care este sursa acestei goane a lucrurilor și a concepțiilor din lume, iată de unde provine această grabă și în tehnică, și în viață – un maraton tot mai alert al oamenilor și al popoarelor în general.

Împărăției lui satan curând i se va pune capăt. Iată un motiv de bucurie pentru cer și pentru

oamenii de pe pământ care viețuiesc cerește. Răul condamnat, presimțindu-și pieirea, aleargă pe pământ, tulbură umanitatea, se umflă până la limita puterii sale și îi obligă pe oamenii care nu și-au pus pe fruntea și inima lor pecetea crucii Mielului lui Dumnezeu să se îndrepte impetuos înainte și să-și accelereze ritmul de viață. Răul înțelege că, doar prin acest iureș al oamenilor și al popoarelor, el ar putea reuși să facă părtași ai pierii sale încă o parte din umanitate.

Tehnica de mult timp mărește continuu viteza de deplasare a oamenilor și de procurare a bunurilor pământești. Ar părea că oamenii ar trebui să aibă mai mult timp pentru viața duhovnicească. Însă lucrurile nu stau așa, sufletului îi este tot mai greu să trăiască. Materialitatea lumii atrage și sufletul omenesc în vârtejul ei amețitor. Și sufletul se stinge, el nu mai are vreme pentru nimic înălțător din lume: toate se învârt, toate se rotesc și își măresc viteza. Ce iluzie îngrozitoare a lucrurilor! Totuși, această iluzie stăpânește cu putere umanitatea. În locul aspirațiilor duhovnicești, lumea este posedată de psihoza rapidității materiale, a realizărilor stricătioase. În locul amplificării înflăcăării duhului se produce o tot mai mare concentrare asupra materialității lumii acesteia. Se creează un miraj al acțiunilor,

fiindcă omul este chemat să acționeze și nu poate fi liniștit fără a realiza ceva. Dar realizările sensibile nu îl pot odihni pe om, pentru că ele îl stăpânesc pe el, nu invers. Omul este rob al faptelor trupesti. El construiește pe nisip (vezi Mt. 7, 26-27). Construcția de pe nisip se risipește. Din casa pământească a omului nu va rămâne decât o mână de praf. În locul multor clădiri mărețe nu a rămas decât o grămadă de nisip. Din acest nisip omul își construiește din nou lumea. Nisipul se dărâmă, iar omul muncește, adunându-și... Bietul om! Toți suntem legați în lanțul unor lucruri mici, care nu îi oferă sufletului nimic, dar pe care ne străduim să le facem cât mai curând, cel mai probabil, pentru a putea să le începem pe altele noi, la fel de neînsemnate.

De unde să facem rost de timp pentru practicarea binelui? Nu avem nici măcar timp să ne gândim la el. Viața ne este aglomerată. Binele așteaptă ca un călător pentru care nu este loc nici la birou, nici în uzină, nici în stradă, nici în casa omului, nici – cu atât mai puțin – în locurile unde el se distrează. Binele nu are unde să-și plece capul. Cum să ne grăbim să-l practicăm, de vreme ce nu reușim nici să-l invităm pentru cinci minute, nu în odaie, dar nici în gând, în trăire sau în dorință. Niciodată! Și cum de binele nu înțelege această situație și încearcă

să bată la ușa conștiinței și o chinuie câte puțin?! Treburi și iar treburi, griji, nevoi, urgențe, conștiința importanței tuturor acestor lucruri... Bietul om! Dar unde este bunătatea ta, unde este chipul tău? Unde ești tu însuși, omule? Te ascunzi după roțile și șuruburile roților vieții care se rotesc continuu? Totuși îți voi spune: grăbește-te să faci binele, câtă vreme mai viețuiești în trup. Umblă în lumină, câtă vreme mai ești în trup. *„Umblă în lumină, câtă vreme mai este lumina”* (vezi In 12, 35). Vine noaptea când nu vei mai putea practica binele, chiar dacă ți-ai și dori.

Bineînțeles că tu, care încă din această lume – atât prîdvorul raiului, cât și al iadului – nu ai vrut să faci binele și nici măcar să te gândești la el, este foarte puțin probabil să dorești să-l săvârșești atunci când te vei pomeni împrejmuit de întuneric, trecut de ușa acestei vieți, împins fiind din deșertăciunea vieții pământești, care ți-a împrăștiat și ți-a schilodit sufletul, în bezna rece și întunecoasă a „inexistenței”. Din acest motiv, grăbește-te să faci binele! Începe prin a gândi să-l faci, apoi meditează cum ar trebui să-l faci și doar atunci începe să-l practici. Grăbește-te să îl gândești, grăbește-te să îl împlinești. Timpul este scurt. Seamănă cele veșnice în temporalitate. Stabilește-ți acest

lucru drept prioritatea întregii tale vieți. Realizează acest lucru până nu este prea târziu. Cât de cumplit va fi să întârziem în practicarea binelui. Să plecăm în lumea de dincolo cu mâinile goale și cu inima rece și să mergem la Judecata Creatorului.

Cel care nu se va grăbi să facă binele, acela nu îl va săvârși. Binele cere o stare de înflăcărare. Diavolul nu-i va lăsa pe cei căldicei să facă vreun bine. El îi va lega de mâini și de picioare, înainte ca ei să se fi gândit la împlinirea vreunui bine. Binele îl pot realiza doar cei fierbinți, înflăcărați. În lumea noastră poate fi bună doar o persoană fulgerător de bună. Cu cât avansează în viață, cu atât mai multă rapiditate îi este necesară omului pentru săvârșirea binelui. Rapiditatea este o manifestare a puterii duhovnicești, o bărbăție a unei credințe sfinte, o acțiune a binelui, umanul autentic!

Să ne opunem repezelii deșertăciunii și a răului prin zel și vitalitate în săvârșirea binelui. Doamne, binecuvântează-ne și întărește-ne! Promptitudinea pocăinței după orice păcat făcut – iată care este prima înflăcărare pe care trebuie să i-o aducem lui Dumnezeu. Rapiditatea iertării fratelui care ne-a greșit – este cea

de-a doua înflăcărare a duhului, pe care ar trebui să o avem. Rapiditatea răspunsului dat fiecărei rugăminți, a cărei împlinire este posibilă pentru noi și utilă pentru persoana care ne-a solicitat ajutorul – este cea de-a treia înflăcărare. Rapiditatea oferirii aproapelui a oricărui lucru ce l-ar ajuta să iasă din nevoie – reprezintă cea de-a patra înflăcărare a duhului credincios lui Dumnezeu. Cea de-a cincea constă în: capacitatea de a observa rapid de ce are nevoie cineva, atât din punct de vedere material, cât și duhovnicesc, și priceperea de a-l ajuta oricât de puțin pe orice om; disponibilitatea de a ne ruga pentru fiecare om. Cea de-a șasea înflăcărare se manifestă prin: aptitudinea și fermitatea rapidă de a ne împotrivi oricărei manifestări a răului prin bine, de a ne opune oricărui întuneric prin lumina lui Hristos și oricărei minciuni prin adevăr. Și cea de-a șaptea înflăcărare a credinței, dragostei și a nădejzii noastre este: capacitatea de a ne înălța instantaneu inima și întreaga ființă la Dumnezeu, încredințându-ne voinței Lui, mulțumindu-I și laudându-L.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro, Arhimandrit Ioan Krestiankin, *Unui fiu duhovnicesc necunoscut*, Editura Doxologia, 2016